

1999 »...er (man) havnet i en situation, hvor FN fører amerikansk udenrigspolitik, eller om man vil, USA bruger FN som forklædning. Mens man stirrer sig blind på »Satan« Hussein, overser man, at den amerikansk-israelske alliance dominerer i Mellemøsten, at ikke Irak, men Israel har indført atomvåben i regionen, og at Israel siden 1967 har nægtet at efterkomme Sikkerhedsrådets resolutioner om tilbagetrækning fra de besatte områder. Det er en situation, der paradoksalt bidrager til at give Saddam Hussein en helteglorie hos store arabiske folkemasser, og deres bitterhed truer i længden med at destabilisere arabiske regimer, der er USA venligt stemt.«

Denne udvikling sættes i relief af udtalelser i Politiken den 20. januar 1999 af den tyske konservative politiker, Willy Wimmer, der også er vicepræsident i OSCE's parlamentariske forsamling. Hans kommentarer falder i forbindelse med Kosova-konflikten, men er også beregnet på andre konflikter, hvor USA kører rundt med FN og verdensoffentligheden efter for godt-befindende. Willy Wimmer siger bl.a. at: »Vi sætter alle internationale strukturer på spil og det dybt ind i EU, hvis vi ikke står fast på folkeretten, som den kommer til udtryk i FN's charter. Derfor er alt, hvad der går ud på at give sig selv mandat, ekstremt farligt.«

Det er nu også dokumenteret, at USA har brugt UNSCOM-holdet til sin egen efterretningsvirksomhed over for Irak. I Berlingske Tidende den 9. januar 1999 kunne man læse, at amerikanske embedsmænd indrømmer at have brugt UNSCOM-holdets undersøgelser og virksomhed til efterretningsarbejde over for

Irak og Saddam Hussein. I Politiken den 14. januar 1999 udtalte Scott Ritter, en tidligere medarbejder hos lederen af UNSCOM, Richard Butler, at denne kendte alt til det avancerede lytteudstyr, som Ritter selv installerede i Bagdad i nært samarbejde med det amerikanske efterretningsvæsen. Scott Ritter oplyste, at USA og England ved hjælp af disse lytteposter kunne udpege de militære mål, som de bombarderede i fire døgn i december 1998. Ifølge Scott Ritter udviklede den amerikanske virksomhed sig så kraftigt, at USA allerede i marts 1998 reelt kobled UNSCOM af det store elektroniske aflytningsprojekt. Herefter blev det kørt af USA alene, som suverænt afgjorde, hvad og hvor meget FN/UNSCOM fik at vide.

Det er på tide, at Danmark siger fra over for at lade sig bruge som vedhæng til USA's Mellemøsten-strategi, som vi samtidig ingen indflydelse har på. I en artikel i Weekendavisen den 22. januar 1999 med overskriften »USA's helt egen bussemand« udtaler Robert Ebel, som er sikkerhedspolitisk ekspert ved Center of Strategic and International Studies, at: »USA's politik er fortsat den militære inddæmning af Hussein, som kræver en konstant tilstedeværelse af militær i Golfen. Vi skal selvfølgelig ikke glemme, at Hussein bevidst overvurderes, fordi han er en nyttig dæmon for de amerikanske ledere. Det er altid godt at have en fjende. Det retfærdiggør store militære budgetter. Og hvis ikke USA havde Hussein som bussemand, hvilken ydre fjende ville så få amerikanerne til at stå sammen? Jeg kan faktisk ikke komme i tanke om nogen.«

Skriftlig fremsættelse

Keld Albrechtsen (EL):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af Irak-mandatet.

(Beslutningsforslag nr. B 88).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.